

Kraljična in solnček.

Kraljična Cvetka se je s svojo punčko na roki sprehajala po kraljevskem vrtu. Mladost in drobna norost in ljubeč košček dostojanstva. Zdaj se je s prstki v sladek pozdrav narahlo doteknila cvetice, ki se je preveč nagnila na belo stezo; zdaj je z roko pošumela v gostem, gladko obstriženem grmiču ob poti. Prišla je pa do samotne gredice. Veselo se je vanjo zagledala in zamislila. Bila je greda po robih zasajena z zlahnim cvetjem, prostorček v sredi je pa bil prazen. Bržčas je tamkaj vrtnar nameraval še isti dan vsaditi posebno lepo rožo, tako, ki rase brez enakih družic, sama.

Kraljična reče:

»Če kikeriki skoči na plot, ali če skoči kikeriki na kup gnoja: zakaj bi pa kraljična Cvetka ne mogla stopiti na vrh cvetne gredice, a?... Ali bi to bilo res tako čudno, a?...«

Govorjeno, storjeno.

Na okrogli gredici v sredi cvetja stoji otroče s punčko v naročju.

»Na!... Zdaj sem pa res Cvetka, Cvetka na gredici! Če me ugleda vrtnar, bo rekel: 'Tristo zelenih! Kdo je pa potlačil mojo rahlo zemljo?' — A jaz bom rekla: 'Neka Cvetka je tukajle prav tiho rasla.' — Če me iznenadi moja gospodična vzgojiteljica, se bo pač spomnila, kako je meni ime... Zakaj so mi pa izbrali tako ime... Jaz nisem prav nič kriva...«

Vzdignila je kraljična drobno čelo, pa ga na pol mižé nastavila božajočim zlatim žarkom.

»O preljubi solnček, tebi se še ne sanja ne, kako te ima kraljična Cvetka rada...«

Ali ste slišali?

Jaz sem mislil, da bo solnček kar lepo tiho. Samo smehljal se bo — kakor po navadi. Tudi kraljična je bila takih misli. Misliti se pa pravi nič vedeti. Zgodilo se je pa, da solnček ni maral molčati, nasmejal se pa tudi ni.

Tako je bilo.

Naglo, z najpridnejšo naglico je poštel biserne kamenčke, ki so v dveh vrstah stali v odprtih Cvetkinih ustih. In nato je vnovič — ni bilo prvič ta dan — poštel z bliskovito hitrostjo še bisere na ovratnici — kdo ve, kolikokrat ta dan jih bo še! Nato šele je kraljični odgovoril s človeško besedo:

»Seveda: 'tako te imam rada' praviš. Mar misliš, da ne vem, da so te besede včeraj in danes slišali iz tvojih ust že desetkrat ali stokrat očka kralj in mamica kraljica in bratec kraljevič in gospodična, tvoja vzgojiteljica?«

»A kanarček v kletki?«

»A papiga na veržici?«

»A tisti zajček?«

»A tisto črno psè, na dolgo kosmato?«

Teh solnčkovih vprašanj je bilo kar preveč.

Kraljična na gredi je pokrila bele kamenčke v ustih z rdečimi ustnicami. Pritisnila je punčko tesneje k sebi. Nehala se je smejati.

Pa je vprašala kratek in odsekano:

»Kako naj pa rečem?«

»Ravno tako!« se je na ves glas zasmel solnček.

Ta hip se je v pesku začul prasket hitrih korakov. Nato pa sopihanje in šum svilene obleke.

Ta nizka osebnica, našopirjena, debeluhasta gospodična, je pa gotovo vzgojiteljica male kraljične?

Mora že biti, kajti vzdignila je Cvetko z gredice. Hudega se ni nič zgodilo. Obe sta bili dobre volje in sta se smejali. In še solnček povrhu. Čevljički so pač bili rjavi od prsti in malce umazani, kajti prst je tudi na kraljevskem vrtu rjava in umazana.

Žal je bilo pa meni, ki sem skrivaj poslušal in pisal v svoj zapisnik. Moral sem napraviti piko — konec je bilo lepih reči. Prav žal mi je bilo. Kdo ve, kaj bi bil solnček še ljubeznivega s Cvetko pokramljal? Taka reč se ne sliši vsak dan.

//

Sojatoslav:

Zlata zvezda.

*Onstran zelene goré
zlata zvezda v zarjo gre,
z zvezdo božja Lilija,
mati svetega Boga.*

*Zvezda svella obstoji
pri vasici hribovski:
»Tukaj čaka revna mati,
odpeljimo jo v raj zlati!«*

*Dviga Lilija roke,
majki trka na srce:
»V stani, vstani sestrice,
gremo k domu vrh neba!«*

*Pa stara majka govori:
»Kako naj ugasnejo oči,
dokler še sinov ni domov
po poslednji blagoslov...«*